

случай, много пжти, лично да се убѣдя въ това. Азъ видѣхъ, какъ безстрашно, като слѣпи, се увираха тѣ напръдъ. Такава самоотверженностъ и прѣзрение къмъ смъртта азъ не съмъ виждалъ нито чувалъ. Да, юнашки се биятъ опълченцитѣ, но, по мое мнѣние, тѣхъ ги тласка не нѣкое възвишено чувство — за освобождение на България, а просто жаждата за обогатяване. Впрочемъ, азъ може и да грѣша, прибави той, но мисля тѣй, защото опълченцитѣ въ боя не оставяха нито единъ убитъ, или раненъ Турчинъ, безъ да му не прѣтърсятъ джебовеѣ.

Х. не бѣше лошъ и пристрастенъ человекъ. Той почти винаги се застъпваше за Българитѣ, когато другитѣ ги нападаха; затуй азъ останахъ крайно изуменъ, като чухъ неговото мнѣние за опълченцитѣ. Разбира се, азъ възразихъ на изказаното отъ него толкова по енергично, защото, както въ сърбско-турската, миналата година, тѣй сжщо и въ настоящата войни, не бѣхъ видѣлъ нито единъ случай, щото доброволцитѣ въ Сърбия и опълченцитѣ тукъ да прѣдирватъ джебовете на убититѣ или раненитѣ Турци. Напротивъ, азъ бѣхъ свидѣтель, какъ нѣкои отъ опълченцитѣ имаха пълна възможностъ да се обогатятъ, безъ да става нужда да се увираѣтъ на неприятелския щикъ. Азъ ще приведа тукъ два случая. Опълченцитѣ отъ 3-я дружина знаяха, че Подполковникъ Калитинъ носи на кръстътъ си кемеръ набитъ съ злато. Знаяха тѣ това, защото, въ врѣме на всичкия походъ по бивуацитѣ, той, както и другитѣ офицери, се събличаше и кемеря му се виждаше. Между това, когато Калитинъ падна убитъ, на никого отъ носившитѣ го опълченци и въ умъ не дойде да му снееме кемеря, макаръ само и за това, да не попадне той въ ржцѣтѣ на Турцитѣ. Това е първия случай. Когато убиха коня на Полковникъ Графъ Толстой, този послѣдния извика на опълченцитѣ.

— Юнаци! кобуритѣ на седлото сж набити съ злато, който иска, да вземе.

Но никой отъ опълченцитѣ не показа ни най-слабо желание да снееме кобуритѣ, защото опълченцитѣ въ това врѣме бѣха въодушевени отъ други — по въз-